

seende har tænkt noget paa, om det ikke var muligt nu ved Husdyrlovens Revision at gøre noget for, at den private kunde blive mere ligestillet med Foreningerne, men jeg har fundet, at man her vil støde paa mange praktiske Vanskeligheder, og har derfor ikke villet stille Ændringsforslag i denne Retning.

Som ærede Medlemmer maaske ville have lagt Mærke til, er der ikke af Udvalget stillet Ændringsforslag til § 9, men baade Flertallet og Mindretallet have dog haft nogle Bemærkninger at gøre til vedkommende Paragraf. De Bemærkninger, som Flertallet har gjort til denne Paragraf, sige jo ikke ret meget. § 9 omhandler de Regler og den Fremgangsmaade, som Dommerkommissionerne i det væsentlige skulle følge med Hensyn til Præmiering af Hingste og Tyre samt deres Afkom. I Paragraffens 5te Stykke hedder det, at en væsentlig Del af Beløbet kan anvendes til Præmier for godt Afkom, og at der kan udbetales Mødepengge for de paagældende Følhopper. Denne Bestemmelse er Udvalget enigt om at betragte som et Fremskridt, men Mindretallet har fundet, at det vilde være rigtigt at gaa noget videre, og har derfor i Betænkningen skrevet nogle Bemærkninger i denne Retning. Mindretallet finder, at det vilde være rigtigt og heldigst, naar man kunde gaa saa vidt, at man ved Præmiering af ældre Heste og Tyre kunde komme helt bort fra Individpræmien, og at Præmien for dem blot blev ydet som Afkomspræmie. At dette vilde være det ideale, derom er der ingen Tvivl. Sagen er den, at det i Virkeligheden ikke altid er Tilfældet, at et godt Dyrskuedyr og et godt Avlsdyr ere forenede i et Individ. Det er ikke blot Dyrets Eksteriør, det kommer an paa, men hvad det drejer sig om er, om Individet har en virkelig god Nedarvningsevne. Jeg har kendt Hingste, som knap have kunnet komme i Betragtning paa de store Skuer, men desuagtet have været fortrinlige Avlsdyr, og som have tilført Hesteavlen paa den Egn, hvor de have været, og ogsaa uden for den, betydelig Gavn. Men paa den anden Side har jeg ogsaa kendt Hingste, som have kunnet tage store Præmier ved Dyrskuer, men som egentlig vare uden Værdi som Avlsdyr. Jeg tror derfor, det vilde være rigtigt, om vi kunde komme noget videre paa den af mig nævnte Vej, og jeg skal bemærke, at der i Udvalget har været Forslag fremme i den Retning, men at man ogsaa der har fundet, at det de i Praksis vilde støde paa Vanskelig-

heder, hvorfor man ikke har villet opstille bestemte Ændringsforslag. Jeg skal dog antyde, hvorledes jeg har tænkt mig denne Sag ordnet. Jeg har ment, at det kunde ordnes saaledes, at man i Loven indsatte Bestemmelser om, at Hingste fra f. Eks. 4—7 Aars Alderen kun kunde konkurrere til Individpræmie, at Hingste fra 7—10 Aar kunde konkurrere baade til Individ- og Afkomspræmierne, og at Hingste fra 10 Aar og op efter kun kunde konkurrere til Afkomspræmie. Jeg tror, at det vilde være Idealet for Bedømmelsen, men har som sagt, af praktiske Hensyn ikke villet stille et bestemt Ændringsforslag. Jeg har imidlertid troet det rigtigt at drage det frem her, fordi jeg vilde finde det rigtigt og heldigt, om Udviklingen paa dette Omraade mere og mere kunde gaa i den Retning, jeg har antydet.

Til de Udtalelser, der nylig ere faldne fra det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen), har jeg i Virkeligheden ikke meget at bemærke. Der er egentlig kun en enkelt Ting, som jeg mener har nogen Betydning, og hvortil det kunde være af Interesse at knytte nogle Bemærkninger, og det var, at det ærede Medlem udtalte som Forsvar for disse Hesteopdrætningsanstalter, at det havde Værdi, at man tager de bedste Dyr og søger at faa dem sammenparrede paa bedste Maade. Heri har det ærede Medlem paa en vis Maade Ret. Det har ganske sikkert stor Værdi, at man kan faa de bedste Dyr parrede sammen, men jeg vil paa samme Tid hævde, at det samme kan naas, uden at man behøver at oprette saadanne Anstalter. — Ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, at der af Udvalget er stillet en Ændring, jeg tror, under Nr. 15, altsaa til Hesteavlsforeningsparagraffen. Denne Ændring gaar ud paa, at de Hesteavlsforeningshingste, der have modtaget Statstilskud, skulle være pligtige til at modtage til Bedækning i alt 10 Hopper for den samme Pris som den, der erlægges af Foreningens egne Medlemmer, naar disse Hopper ere henviste til Bedækning af vedkommende Hingst enten af Statskonsulenten eller af den under en Fællesforening ansatte Konsulent. Saa vil det altsaa fuldt ud kunne naas, at de bedste Hopper kunne blive parrede sammen med de bedste Hingste, eller rettere, at de Dyr parres sammen, som passe sammen. Jeg kan altsaa heller ikke se, at der i den Retning er noget, der taler til Gunst for at oprette saadanne Anstalter. Til Slutning skal jeg udtale, at jeg føler mig ganske overbevist om, at det Standpunkt, som Mindretallet